

Samtykke eller paa nogen anden Maade faae Opriisning. I de Lande, hvor Parlamentslemmerne ſlet ikke kunne drages til Anfvar, for deres Ytringer, afgjøres ſlige Sager paa anden Maade, men deels ligger denne Afgjørelſesmaade fjernere fra vore Sædvaner, og deels antager jeg ikke efter de Vedkommendes Natur, at denne Fremgangsmaade her kan komme i Betragtning; Afgjørelſen maa derfor ſøges ved Domstolene. Det er blevet fremhævet af flere ærede Talere, at det var ſorgeligt, om den Mening ſkulde udbrede ſig, at en privat Mand kunde blive angreben i Rigsdagen, uagtet den Sag, der laa for, var ham ganſke fremmed, uden at han kunde gjøre Noget derimod. Dette antager ogsaa jeg vil i høi Grad vække Folkets Miſtilid til Rigsdagen, hvilket er meget beſlageligt i en Tid, hvor man bør værne om de lovgivende Forſamlinger. I min Levetid ere 60—70 lovgivende Forſamlinger gaaede til Grunde derved, at de i Tidens Løb ere blevne til et Stykke ſkrevet Papir og have tabt deres Sammenhæng med Folket. Jeg ſiger ikke, at det vil blive Tilfældet med vor Grundlov, — Gud bevare mig! — men det er dog i høi Grad vigtigt at undgaae Alt, ſom kan bringe en Kløft tilſtede mellem den lovgivende Forſamling og Folket. Jeg haaber imidlertid, at vi ville ſlippe heelt fri for nogen Afſtemning i denne Sag. Det er nemlig mit Haab, at den ærede Rigsdagsmand, ſom her er Tale om, vil give den Erklæring: „Jeg er Den, ſom til enhver Tid ſtaaer ved mine Ord, og hvad jeg har ſagt, kan jeg bevise; jeg ſkal viſe, at jeg ikke agter mod en privat Mand at ſige Ting i Rigsdagen, ſom jeg ikke turde ſige udenfor Rigsdagen. Jeg ſkal gjentage mine Ord i et Blad — og deraf ſtaaer jo flere til den ærede Rigsdagsmands Raadighed — og ſaa kan den Vedkommende, hvis han endnu finder ſig fornærmet, ſøge mig ved Domstolene.“ Dette ſynes mig en naturlig Maade at faae Sagen afgjort paa. Hvis den ærede Rigsdagsmand har ladet ſig hemrive af ſin Videnſtabelighed og ſagt Noget, der ikke ſtod i Forbindelſe med den paagjældende Sag, kan Sagen ogsaa afgjøres ligesaa ſimpelt ved, at han gjør den Vedkommende Afbigt.

Fedderſen: Der er en almindeligere Side ved denne Sag, ſom fortjener at omtales, fordi den danner Grundvolden for hele dette Spørgsmaal og for al den Retsforvirring, der ſukter ſig dertil. De Ytringer, ſom have givet Anledning til denne Sag, have taget deres Udgangspunkt fra de urolige Scener, ſom fandt Sted i Hovedſtaden i afvigte Vinter. Vi drages viſt Alle til Minde de uhyggelige Nætter, da urolige Hobe forſtyrrede Kongens Gaard og afbrøde den offentlige Ro og Fred, og paa den anden Side Kjøbenhavns Politi, fulgt af den bevæbnede Magt, ſtaaende ligeoverfor den lidenſtabelige Mængde. Jeg tillader mig at erindre om, at der i Grundloven er en Beſtemmelſe, der lyder ſaaledes: „Ved Opløb maa den bevæbnede Magt, naar den ikke angribes, kun indſtrike, naar den 3 Gange i Kongens og Lovens Navn har opfordret Mængden til at ſtilles ad.“ Jeg ſpørger: Er denne Beſtemmelſe i Grundloven iagttagen af det kjøbenhavnske Politi ved de Scener, der foregik ſidſte Vinter?

Formanden: Jeg troer at maatte gjøre opmærksom paa, at det ikke hører til Sagen.

Fedderſen: Jeg tillader mig at troe det.

Formanden: Men jeg ſom Formand kan ialtſald ikke erkende det for at høre dertil: her at bedømme, om Politiets Optræden ved den antydede Leilighed har været berettiget eller ikke berettiget.

Fedderſen: Det maa være mig tilladt ligeoverfor den ærede Formand at udhæve, at der i de paaanførte Ytringer er bemærket, at en lille Novelle opmuntrede Spektakelmagerne imod Politiet.

Formanden: Maa jeg gjøre opmærksom paa, at diſſe Udtryk ganſke viſt findes blandt de Udtalelſer, hvorom Indragendet handler, men i en større Almindelighed og ikke ſom refererende ſig til viſſe beſtemte Begivenheder, og dernæſt, at ſelv om de ikke kunde forſtaaes paa en anden Maade, end den ærede Taler har